

JULIE SORELL

*Karácsony
Velencében*

JULIE SORELL

*Karácsony
Velencében*

KAS Kiadó, 2025

Fordította:
Horváth Éva

Szerkesztette:
Draskóczy Piroska

ISBN 978-615-6915-40-5

Minden jog fenntartva

© Julie Sorell, 2025
© KAS Kiadó, 2025

1. FEJEZET

Párizs

Párizs hajnali fényei hidegen megcsillantak az esőáz-
tatta macskaköveken, amikor Marie kilépett a közjegy-
zői iroda épületéből a Rue des Écoles sarkán. A kezé-
ben tartott boríték súlya nem volt nagy – papír csupán,
néhány oldalnyi hivatalos irat –, mégis úgy érezte, mint-
ha valami visszafordíthatatlan változás történt volna az
életében.

Az örökség – háromszázhusz euró, amiről csak most
szerzett tudomást – az Ausztráliában élt nagynénjétől,
Mathilde-től származott, aki évtizedekkel ezelőtt ki-
vándorolt Melbourne-be, és akivel a család csak ritkán
tartotta a kapcsolatot. Marie-nak gyerekként voltak ho-
mályos emlékei arról, hogy Mathilde csillogó ruhákban,
mindig nevetve, valamilyen egzotikus helyről küldött
képeslapokat, de sosem gondolta volna, hogy ő lesz az
egyik örököse.

Ahogy a metró felé sétált, a gondolatai már messze
jártak. Nem a pénzen járt az esze, hanem azon, amit
ez a lehetőség jelenthetett. Életének első olyan dön-
tési pillanatát élte át, amikor valóban szabad volt. Nem
kötötte semmi – se házasság, se gyerek, se munkahelyi

kötelezettség. És mégis, volt valami, ami egyre inkább visszahúzta gondolatban Toszkánába. Egy férfi. Egy ház. Egy szőlőbirtok. Egy család, amely már félig az övé is volt.

Ahogy felért a kis lakásába a Quartier Latinben, a falak ismerős szaga és a polcokon sorakozó könyvek látványa egyszerre volt megnyugtató és szomorúan idegen. Ezt az életet egyszer már elengedte. Most csak azért tért vissza, hogy rendezze a dolgait.

Az elhatározás, hogy kiadja a lakást, már megszületett benne, még mielőtt visszautazott volna. A fiatal festő, Damien – egy szelíd tekintetű, halk szavú fiú –, aki hónapokkal ezelőtt írt neki, lenyűgöző rajzokat csatolva a leveléhez, lesz a bérlő. Marie nem akart nagy ügyet csinálni a dologból. Elintézte a papírmunkát, lezárta a közüzemi szerződéseket, és mindent előkészített a lakás kiadásához.

A lakás kulcsait egy üveg bor kíséretében hagyta a konyhaasztalon.

Miközben az utolsó napjait töltötte Párizsban, Roberto naponta írt neki. Néha csak két-három sort, más-kor hosszú levelekben mesélte el a nap eseményeit – a szőlő érettségét, Marco iskolakezdési izgalmát, Simona új lovaglónadrágját, amit Assunta varrt neki. Marie ezeket a leveleket mindig reggel olvasta el, kávéval a kezében, miközben a nappali ablakából nézte a színeit váltó városi park fáit.

Párizs utcái aranyfényben úsztak, és az emberek vidáman sétáltak és beszélgettek. Marie kinyitotta a laptopját, és csak ennyit írt Robertónak: „Ma aláírtam a végrendeletet a közjegyzőnél. Nem mondtam még neked,

de örökséget hagyott rám Mathilde néni. Egy nap majd elmesélem, milyen nő volt ő. Most még csak annyit mondok: szeretném, ha együtt valami szépet építenénk ebből. Valamit, ami nem csak nekünk szól, hanem mindazoknak, akik hisznek a szépségben.”

Másnap Roberto válasza rövid volt, de annál meghatóbb: „Te már most is valami szépet hagytál itt. Visszavárlak. Mindannyian.”

A döntés véglegessé vált. Marie nem fogja elmondani senkinek – még Robertónak sem –, hogy mire készül pontosan. Egyelőre titokban tartotta a tervet: a szőlőbirtok bővítése mellett egy kis művészeti galériát akar építeni a domb tetején álló régi kőistálló helyére. A galéria egyszerre lenne kiállítótér és közösségi tér, sőt egy kis vendégház is a festőknek, fotósoknak, íróknak, akik elcsendesedni jönnének Toszkánába.

Marie tudta, hogy Roberto nem kérné ezt tőle – büszke ember volt, akinek a munkája és a föld iránti szeretete meghatározta személyiségét. Éppen ezért akarta úgy előkészíteni az ajándékát, hogy ne adomány legyen, hanem közös álmuk megvalósulása.

Levelezésük közben lassan újra fellobbant a vágy – a szavak mögül egyre inkább érződött, hogy nem csak a gyerekek, a táj, vagy az egyszerű élet hiányzik Marie-nak, hanem Roberto maga is. A hangja, a mozdulatai, a csendjei. Az a tekintet, ahogy reggelente ránézett.

2. FEJEZET

Búcsú Párizstól

A nyár végi Párizsnak különös hangulata van. A levegő már nem volt olyan perzselően meleg, mint júliusban, de még magán viselte a napsütés szelíd ölelését. Marie a Latin negyedben sétált lefelé a kis macskaköves utcákon, és most először nem csak úgy tekintett a városra, mint otthonára, hanem mint egy régi, kedves ismerősre, akitől hamarosan búcsút kell vennie.

Megállapodott a kiadójával. Még két kézirat várt rá – mindkettő olasz regény fordítása –, és ígéretet tett, hogy december közepéig leadja őket. A szerkesztő megértően fogadta kérését. Marie pedig tudta: az új év már Toszkánában fogja találni, ha minden az elképzelése szerint alakul.

Egyik nap levelet kapott Robertótól. A sorok közül szinte kiérződött a birtok hangulata és a szőlő leveleinek zizegése. Roberto azt írta, szeptember huszadikán kezdik a szüretet, s az előkészületek már javában zajlanak: megjavították a préseket, előkészítették a hordókat, megrendelték a ládákat, és a fiatalok, akik minden évben jönnek segíteni, már jelentkeztek. „Hiányzol nekünk – írta a levél végén –, főleg este, amikor

a nap lemegy a dombok mögött, és a veranda üres nélkül.”

Marie a levéllel a táskájában indult el aznap délután a Père-Lachaise temetőbe, ahová gyakran kilátogatott. Párizs az életének fontos része volt, és most itt volt az ideje, hogy tisztelettel és szeretettel elköszönjön tőle.

Először Édith Piaf sírjához ment. A fekete márványtábla előtt megállva felidéződött benne az első alkalom, amikor a „Non, je ne regrette rien”-t hallotta – épp egy esős délutánon, amikor a magány úgy telepedett rá, mint egy túl nehéz kabát. Piaf hangja akkor segített neki elviselni az egyedüllétet.

Modigliani sírja nagyon közel van Piaféhoz, az út túlsó oldalán. Az olasz festő mindig is lenyűgözte, különösen a nőalakjai, a hosszú nyakak és álmodozó tekintetek. Marie gyakran eljátszott a gondolattal, vajon milyen lett volna Modigliani szemével látni őt.

Jim Morrison sírjához érve elmosolyodott. Egyik régi barátja egyszer azt mondta, hogy Marie olyan, mint egy Doors-szám: szenvedélyes, kiszámíthatatlan és mély. A sír körül turisták álldogáltak, fényképeztek, gyertyákat gyújtottak. Marie csendesen állt, és egy pillanatig csak hallgatta a fák susogását.

Végül Chopinhez ment. A lengyel zeneszerző muzsikája sokszor szólt otthon a lakásában, különösen a hajnali órákban, amikor a fordításhoz már nem volt elég a kávé, csak a zene. Chopin melankóliája mindig is közel állt a szívéhez.

Ahogy elhagyta a temetőt, már hosszabb árnyékokat vetettek a fák. Marie nem sietett. Úgy érezte, minden

lépéssel egyre közelebb kerül ahhoz az új élethez, amely Toszkánában várja. Egy élet, ahol reggelente madárdal ébreszti, ahol Robertóval megoszthatja a gondolatait, ahol a szőlő és az olíva illata tölti be a levegőt.

3. FEJEZET

Az utolsó séták

A szeptemberi fény más volt, mint az augusztusi. Lágyabb, sárgásabb, és mintha szelídebben simult volna végig a háztetőkön. Marie úgy érezte, a város vele együtt búcsúzik. Napjai már nem voltak sűrűek, nem sietett sehova – minden mozdulata, minden lépése egyfajta elengedésről szólt.

Lassan búcsúzott Párizstól, attól a várostól, amelyben felnőtt, ahol szerelmes lett, s ahol magára talált, miután minden más összeomlott körülötte. Minden sarkon volt egy emlék. Minden kávézó, minden híd, minden könyvesbolt történeteket mesélt neki.

Egyik reggel a felújított Notre-Dame felé vette az irányt. A tűzvész után most először lépett be a székesegyházba, és szinte megremegett a látványtól. A falakat még mindig átítatta a múlt, de valami új is megszületett. Csendben leült az egyik padsorba, és egy órán át csak ült ott, hallgatta a csendet, és emlékezett. Arra a kislányra, akit apja egyszer ide hozott egy decemberi estén. A kinti hideg után a templom kellemes hőmérséklete és fénye akkor olyan volt, mint valami menedék. Marie soha nem volt igazán vallásos, de a Notre-Dame

belső nyugalma mindig különleges helyet foglalt el a szívében.

Délután a Szent Mihály útján sétált végig. Ismerősen csengett a fülében a turisták hangja, a könyvesboltok polcairól pedig régi kedvencek mosolyogtak rá. Megállt egy antikváriumban, és megvett egy rég keresett kötetet – csak úgy, ajándékul önmagának. Később továbbindult, és eljutott a Pantheonig.

A Pantheon mindig is különös helyet foglalt el az életében. A lépcsőkön felfelé menet szinte érezte a történelem súlyát. Bent Voltaire sírjánál megállva elidőzött. A filozófus szelleme még mindig ott lebegett a boltívek alatt. Marie elmosolyodott. Hányszor idézte Voltaire-t a barátainak, hányszor vitatkozott róla hajnalig! Most pedig búcsúzott tőle is, mint egy régi mestertől, aki formálta a gondolatait.

Az utolsó napok egyikén végigsétált a Tuileriák kertjén. A fák lombjai már lassan rozsdaszínűvé váltak, s az idő néha megállt egy pillanatra, ahogy egy-egy falevél a földre hullott. A kert közepén üldögélő emberek, a kacagó gyerekek, a csobogó szökőkutak mind a város lüktetését adták vissza. Marie leült egy padra, és csak figyelte a körülötte nyüzsgő életet.

Ezután bement az Orangerie Múzeumba, ahol Monet vízililiomai várták. A hatalmas, ovális termekben minden csendes volt. Marie elmerült a képek látványában. A színfoltok, a víz tükröződése, a fény változásai – mind egy másik világba vezették. Ott, abban a csendben, rájött, hogy bár elmegy Párizsból, a szépség iránti vágya és a művészet szeretete örökké vele marad.

A múzeumlátogatás után egy kis étterembe tért be ebédelni. Egyedül ült, de nem volt magányos. A gondolataiba merült, és minden korty borral, minden falat étellel elbúcsúzott egy darabka Párizstól.

Délután elindult a Rodin Múzeum felé. Ez volt az utolsó állomása. A szobrász munkáit mindig is különös áhítattal szemlélte. A kertben sétálva, a fák között elhelyezett bronzszobrok árnyékában úgy érezte, Rodin világa éppoly mély és érzékeny, mint amilyennek ő szeretne látni az emberi lelkeket.

A gondolkodó előtt hosszasan elidőzött. Ez a szobor egyszerre volt erő és kétség, szellem és test, kérdés és válasz. Marie mintha magát látta volna benne, ahogy ott ül, gondolataiba merülve, a világ zaján kívül. Majd továbbment, lassan, ahogy mindig, amikor nem akarja, hogy valami véget érjen.

Leszállt az este. Az ég rózsaszín és narancs árnyalatokban úszott, a város fényei egyenként gyulladtak ki, mint megannyi emlék Marie szívében. Tudta, hogy ez az utolsó párizsi hét lezár egy korszakot. De nem fájt, inkább hálával töltötte el. Hiszen nem mindenki búcsúzhat így – lassan, méltósággal, szépséggel.

4. FEJEZET

Utazás Toszkánába

Marie már hajnalban felébredt. Az utolsó párizsi reggel más volt, mint a többi – keveredett benne a búcsú édes fájdalma és az indulás izgalma. A bőröndje már napok óta bepakolva állt a bejárati ajtó mellett. De volt még valami, ami hiányzott.

Átvágott a hűvös kora őszi utcán, és megállt a sarkon lévő könyvesbolt kirakata előtt. Az üveg mögött régi térképek, útikönyvek és velencei naplók sorakoztak. Marie belépett a kis boltba, amelyet régóta ismert, és ahol mindig is otthon érezte magát. A polcok között csend volt, csak halk jazz szólt valahonnan a háttérből. Hosszan nézelődött, majd végül két könyvvel a kezében lépett a pénztárhoz. Az egyik egy képes album volt Velence rejtett udvarairól, a másik pedig egy esszékötet a város kultúrtörténetéről.

„Készülnöm kell” – gondolta. Nem csak az utazás miatt, hanem azért is, mert érezte, valami fontos kezdődik majd ott, Velencében. A karácsony nem csupán ünnep lesz, hanem egy döntés ideje is – talán végérvényesen.

A taxi halk zúgással vitte ki őt a repülőtérre. A felhők alja szürke volt, és a gondolatai már Toszkánában

jártak. A terminálon megtudta, hogy a járata két órát késik. Bosszankodhatott volna – de nem tette. Leült egy csendes sarokba, s elővette a kis jegyzetfüzetét, amelybe az elmúlt hetekben a galériával kapcsolatos ötleteit írta.

Az örökség segítségével, amelyet még mindig csak nehezen tudott felfogni, talán megvalósíthatja az álmát. A birtok domboldalán elhelyezkedő, modern és mégis a természetbe simuló kiállítóteret képzelt el. Nem akarta, hogy túl hivalkodó legyen – inkább egyfajta hídként szolgáljon a bor, a művészet és a helyi közösség között.

Fejében lassan kibomlott az épület képe: terrakotta árnyalatú falak, tágas ablakok, melyeken át látszik majd a szőlőültetvény. Az előtérben egy kis könyves részleg lenne, művészeti kiadványokkal, mellette egy kávézó, ahol Assunta süteményeit is kínálnák. A kiállítóteremben váltakozó tematikájú tárlatok – kortárs festők, szobrászok, fotóművészek munkáival. Olyan tér, ahová szívesen jönnek a falubeliek is, és ahol a turisták megpihenhetnek egy finom kávé elfogyasztása mellett.

Marie hirtelen elmosolyodott. Nem csak a galéria miatt, hanem mert ezt Robertóval együtt valósíthatják meg. Elképzelte a pillanatot, amikor leülnek a kandalló mellé, és ő előveszi a terveit, vázlatait, a költségbebecsléseket – és látja majd Roberto szemében a meghatottságot és az együtt gondolkodás örömét.

A hangosbemondó közben bemondta a gép indulását. Marie felszállt a fedélzetre, és amikor a gép a felhők fölé emelkedett, már nem csak Párizst, hanem a múlt kételyeit és gondjait is maga mögött hagyta.

5. FEJEZET

Érkezés Luccába

A leszállópálya fényei halványan vibráltak az alkonyati fényben. A kis toszkán reptér körül minden nyugodt volt, csak néhány ember álldogált a kijáratnál. Roberto kabátja gallérját felhajtotta a hűvös szélben, de szemét le sem vette az ajtóról, amely mögött Marie-nak kellett megjelennie. Mellette Simona izgatottan toporgott, Marco pedig szorosan fogta Roberto kezét, de arcán ott játszott az a mosoly, amelyet csak a valódi öröm szül.

És akkor megjelent Marie. A barna bőrröndjét maga előtt tolvá, nyakában az ismerős vörös sál, a szeme csillogott, és amikor meglátta őket, hirtelen sietősre vette a lépteit. A gyerekek előbb értek oda, mint Roberto. Simona a nyakába ugrott, Marco szorosan ölelte át, és Lupo, a berni pásztor, aki a kocsí hátsó üléséről szokott ki, boldog ugatással rohant hozzá, farkát csóválva, mintha ezer éve nem látta volna.

Roberto csak állt egy pillanatig, mielőtt megszólalt volna.

– Itthon vagy – mondta halkan, és ahogy Marie odalépett hozzá, szorosan magához ölelte.

Az autóban jókedvű nevetések és kérdések váltották egymást. Marie elmesélte a repülőtéri várakozást, a könyveket, amelyeket Velencéről vásárolt, és azt is, hogyan álmolta meg a galériát, amire Roberto meglepetten csak annyit felelt:

– Akkor majd együtt meg is valósítjuk.

A birtokra érve az esti fények melegen fogadták őket. A verandán Assunta állt, kötényben, kezében egy fakannállal.

– Benvenuta, cara Marie! – kiáltotta, majd megölelte a nőt, mintha a saját lányát látná újra.

– Elkészítettem a kedvenc téstádat – mondta büszkén. – És tiramisu is lesz, az igazi, házi recept szerint.

Marie elérzékenyülve köszönte meg. Lupo továbbra is boldogan követte minden lépését, a gyerekek pedig versenyeztek, ki mesél többet az elmúlt hetek eseményeiből. Roberto közben kézen fogta Marie-t.

– Gyere, még világos van, körbevezetlek. Szeretném, ha mindent látnál, amit azóta csináltunk a birtokon, és amit tervezünk a szüret előtt.

Elindultak a birtokon. A szőlőtőkék már vastag fűtökkel hajladoztak, a levelek színe barnásvörösbe hajlott, jelezve, hogy a szüret valóban közeledik. Roberto mesélt az új hordókról, amiket rendelt, az idei évjárat különlegességéről, és arról, hogy idén szeretné meghívni a faluból a gyerekeket egy kis szüreti ünnepségre.

– Azt szeretném, ha ez nem csak munka lenne, hanem ünnep is – mondta, miközben Marie vállára tette a kabátját. – És hogy te is itt legyél velünk!

Marie bólintott. A birtok illatai, a csendje és a narancs-sárga égbolt – minden azt súgta: igen.

Amikor visszaértek a házhoz, az asztal már meg volt terítve. Gyertyák égtek, a levegőben fokhagyma és friss paradicsom illata keveredett. Assunta, Roberto édesapja, a gyerekek, és most Marie – együtt ültek az asztal körül, mint egy valódi olasz család. A tészta mennyei volt, a tiramisu édes és lágy, a bor pedig – Roberto saját válogatása – mély rubinvörösös, bársonyos.

– Ez az egyik legjobb évjáratom – mondta Roberto, amikor kitöltötte a második pohárral is.

Az este során Marie többször is elkapta Roberto tekintetét. Nem szóltak, csak néztek egymásra, mintha szavak nélkül is mindent értenének. Amikor végre elcsendesedett a ház, Assunta visszavonult, a gyerekek a kutyával játszottak az udvaron, Roberto halkán oda-súgta:

– Vártalak. És most, hogy itt vagy... nem akarok mást, csak veled lenni.

Marie elmosolyodott. Felállt, megfogta a kezét, és ők ketten eltűntek a ház egyik csendes szobájában.

Az első éjszaka újra együtt – hosszú volt, gyengéd, és úgy simult bele a toszkán éjszakába, mint egy dal, amelyet már régen ismertek. Nem kellett hozzá más, csak a két szív, amely most már egymás ritmusára vert.

Először óvatosan, csendben ölelték egymást, mintha ez lenne az első együtt töltött éjszakájuk. Roberto teste remegett a vágytól és egyre szorosabban ölelte, csókolta Marie-t, aki hetek óta arról álmodott, hogy újra a férfi karjaiban lesz. Az éjszaka gyorsan, időtlenül eltelt, ők ketten több szeretkezés után, mély álomba merültek.

Első közös reggel és Lucia híre

A toszkán reggel lassan bontotta ki aranyló fényét a birtokon. A fák levelei között átszűrődő napsugár finoman beterítette a teraszt, ahol Marie és Roberto egy asztal mellett ültek, még köntösben, mezítláb, frissen főzött kávéval és frissen sült vajas croissant-nal. A világ, amely tegnap este összeborult körülöttük, most újraépült – de már együtt, közösen léteztek benne.

A madarak csicseregtek, Lupo békésen heverészett a lépcsőn, Simona és Marco még aludtak, az egész ház csendes volt és nyugodt.

– Milyen szép itt reggel – suttogta Marie, miközben megforgatta a csészét a kezében. – Nem is tudom, hogyan bírtam ki enélkül.

– Mert volt hova visszatérned – válaszolta Roberto, és megfogta a kezét az asztal fölött.

Ebből a csendes boldogságból zökkentette ki őket a postás érkezése. A biciklis férfi, aki már régóta kézbesített a környéken, mosolyogva integetett, majd egy borítékot nyújtott át Robertónak.

– Egy kis meglepetés – jegyezte meg sejtelmesen, és már el is hajtott.

Roberto leült újra az asztalhoz, kibontotta a levelet, és amikor a sorok végére ért, hirtelen felkiáltott:

– Nem hiszem el! Lucia jön látogatóba! – mondta izgatottan, majd hangosan olvasni kezdte a levelet – „Kedves Roberto, úgy döntöttünk, hogy végre hazalátogatunk. A gyerekek szeretnék látni, milyen egy valódi toszkán szüret. Brian is támogatja az utat. Jövő héten, szerdán érkezünk. Ölellek: Lucia.”

Marie megdermedt egy pillanatra, majd elmosolyodott.

– Lucia... a húgod?

– Igen – bólintott Roberto. – Tizenkét éve élnek Floridában, hat éve találkoztunk utoljára. A kisebbik gyereket még sosem láttam... és a szüleim sem.

A hír egyre valószínűsabbá vált, ahogy kimondta.

– Ezt azonnal el kell mondanom anyáméknak – pattant fel Roberto. – Te maradj csak, élvezd a reggelt. Sietek vissza!

Marie csak bólintott, és figyelte, ahogy Roberto beszáll az autójába. Tudta, mennyit jelent ez a családnak. Assunta és Roberto apja évek óta reménykedtek egy ilyen látogatásban – és most valóra vált.

Egy óra múlva Roberto visszatért, arcán még mindig ott volt a boldogság.

– Anyám már a szobákat takarítja – nevetett. – Megnézte az ágyneműket, és azt kérdezte: „Lucia szerette a levendula illatát, igaz? Akkor azt is rakok a párnák közé.”

Marie meghatódott. A szeretetnek és az előkészületnek ez a bensőséges formája újra és újra megérintette.

– Meglátod – mondta Roberto halkán –, olyan lesz, mintha el sem ment volna.

A nap további része a tervezés jegyében telt. Marie, miután egyedül maradt egy kis időre a verandán, elővette a jegyzetfüzetét. Eszébe jutott a nyári művészeti és borászati ünnep, amelyen annyira jól érezték magukat, és amelynek emlékét a helyiek még mindig gyakran felidéztek.

„Mi lenne, ha most, a szüret idején, megint rendeznénk valami hasonlót?” – gondolta. De most egy kicsit másként.

Nem akart nagy rendezvényt, inkább meghitt, bensőséges ünneplést. Egyik oldalon a borospince, másikon a szőlőtőkék, középen hosszú, fából készült asztalok fehér terítővel. Művészek, akik kiállítják képeiket, gyerekek, akik festenek és rajzolnak, borászok, akik mesélnek az évjáratokról, asszonyok, akik sütnek-főznek. És este – gyertyafény és zene. Talán egy zenekar a közeli városból, akik a levendulás mellett játszanak. Roberto mesélne a szüretéről, a családról, a bor titkairól. Ő pedig elmondaná, mit jelent számára ez a föld, ez a közösség, ez a család.

Marie szíve megtelt reménnyel. Új emberek, új arcok, új kapcsolatok vártak rá. Lucia érkezése nem csak egy családi látogatás lesz, hanem híd múlt és jelen között.

És miközben a nap egyre magasabbra kúszott a tосzkán égen. Kezdődött a nap.